

Els somnis oblidats

En un univers paral·lel al nostre, existeix un món on tot és unit pels somnis, on tothom és feliç i fa el que li agrada. És anomenat el planeta dels somnis. Un lloc format per set regnes: un dels dolços, un de les joguines, un de la música, un de la màgia, un de les matemàtiques, un dels esports i un de l'amistat.

Aquí és on viu el nostre protagonista. Concretament, al regne de l'amistat. Voleu saber el seu nom? Doncs escolteu bé: Plop! Un coala amb tocs de follet i d'elf i d'uns colors freds. És un ésser amable i afectuós. Sempre té un somriure per a tothom i sempre té ganes d'ajudar. També és una mica curiós i preguntaire. Té un físic bastant rodonet i pelut, com el d'un coala. Les orelles punxegudes i llargues com les d'un elf, un nas rodonet, ulls blaus i una boca sempre somrient. Té tot el cos ple de sanefes en forma de gotes d'aigua (d'aquí ve Plop).

I atenció, perquè és molt viatger, i en un dels seus viatges passarà una cosa que no el deixarà indiferent. Si voleu saber què farà que en Plop emprengui un llarg viatge, continueu llegint!

Un matí d'estiu, en Plop es va despertar, va agafar la motxilla i es va preparar per a l'aventura. Aquell dia començava un nou viatge. Va creuar tot el planeta dels somnis i el més enllà fins que va arribar a un lloc que li va cridar l'atenció. Era fosc, gris i avorrit, tot el contrari que ell, que era feliç i alegre. Va preguntar als habitants d'aquell lloc que a on era, però tothom li deia **que feia el pena** perquè no era gaire normal que un coala parlés allà! Fins que un dels habitants, li va dir que era a la Terra. Pensava que com podia ser que un lloc tan habitat estigués tan poc cuidat! Es va proposar canviar aquell món perquè els seus habitants fossin feliços. Per això, però, necessitava l'ajuda del seu amic mag, en Columbus. I és que per trobar-lo, necessitava anar fins al regne de la *màgia*.

Quan hi va arribar, el mag li explicà que només hi havia una manera de canviar aquell món tan obscur a un món clar i feliç. Recollir set objectes, un a cada un dels regnes del planeta dels somnis.

Així doncs, en Plop va començar la recerca d'objectes. Però abans, el mag li va donar una vareta perquè l'essència d'aquell regne ja l'havia entès. Creure en arreglar-ho és el primer pas per a tota solució.

El regne més proper al de la màgia és el dels *dolços*. Va començar a caminar i caminar fins que va arribar a un lloc genial per ell. Era a la pastisseria del seu amic Giuliani Piacere: ja era al regne dels dolços! Seria en Giuliani qui l'acompanyaria per aquest lloc. En Plop li explicà el seu viatge tan extens per tot aquest planeta. El seu amic li va dir que potser li podria donar el que buscava, però, per això, havia de voltar tot el regne i entendre l'essència d'aquell lloc. Després de conèixer dos mestres xocolaters, en Plop va entendre el que els feia especials: l'energia i l'alegria que donaven els dolços a l'instant. Un cop li va explicar que ja entenia l'essència al seu amic Giuliani, ell li va dir que ja podia seguir el seu camí, que res l'aturaria. I li va donar una xocolata, fosca i clàssica, però amb tota l'essència d'aquell lloc.

Tot seguit, va fer camí fins a arribar al país de les *joguines*. Allà no coneixia ningú. Va arribar en una casa de fusta, tota bonica i ben decorada. Va trucar a la porta i el va obrir una senyora gran, feta de fusta, anomenada Amandine Gruyere. Era molt amable, però li va dir que també havia de passar una sèrie de proves. Va anar amunt i avall coneixent tot de racons increïbles i llavors va trobar una joguina abstracta, que no entenia què era. Ho va mirar per tots els angles i sentits, fins que va entendre que el que era important era que podies imaginar molts mons amb una peça. Així doncs, l'Amandine li va donar allò que li havia fet entendre-ho tot i es van acomiadar. Sabia que allò quedaria sempre en la seva petjada.

El proper objectiu era el regne de les *matemàtiques*. Allà l'esperaven un grup de persones que volien ensenyar-li aquell lloc. Així doncs, va començar a voltar per allà. Aquell lloc no l'entenia per què tothom sabia totes les operacions. Que tot era exacte. Allò no li agradava, només volia acabar-ho ja. Fins que, de sobte, en un dels seus acompanyants li va desquadrar el temps del rellotge per una mil·lèsima, i llavors, va ser quan ho va entendre. L'important no era l'igual, sinó el desigual. Que tots els errors ens ajuden a aprendre i no a caure a l'abisme. I li van donar una

calculadora, però amb els números incorrectes. I va seguir fent camí fins al regne dels esports.

Quan hi va arribar va trobar al seu amic, un gran atleta, Ferran Molla. En Plop li va dir que tenia molta pressa per recórrer tot el planeta dels somnis i en Ferran li va preguntar que fins on volia anar, que farien el recorregut junts i així també entendria l'essència. Van córrer fins que en Plop va dir que ja no podia més. Que es rendia. La resposta del seu amic va ser que això no ho podia fer. I aquella pausa, va fer que pensés amb allò durant tot el camí. I van seguir corrent fins al regne de l'amistat, d'allà on venia en Plop. I van entendre que l'important del regne era ser constant i no aturar-se mai. I quan li va explicar a en Ferran, li va donar una pilota que mai parava de rodar, com si fos l'essència del regne.

Al de l'*amistat* ja ho entenia tot: l'essència era que junts eren més valents. És el que havia defensat des de sempre. Ell i la seva família havien ajudat a ser més valents als altres des de fa generacions. Així doncs, va anar a visitar el seu pare i ell li va donar un rellotge. El rellotge que representava aquell regne. Llavors, va començar a córrer, quedava poc per acabar el viatge. I va anar directe al regne de la música.

Quan va ser al regne de la *música*, buscava una persona en concret. Sabia que ja no hi era al món real, que per això el podia trobar en aquell lloc. Pau Casals era aquell esperit que sempre seguiria i representaria el regne. Així doncs, en Plop va anar a casa seva. I el músic va ser qui el va portar a conèixer el lloc. Van sentir una melodia forta i fluixa, formada per silencis i notes. Allò va fer entendre a en Plop que cada so representa un univers diferent. I llavors, el mestre li va donar un gong petitó.

Va córrer fins al regne de la màgia i llavors, en Columbus va fer i escampar la fórmula, formada amb cadascun dels objectes del planeta que li havia portat en Plop dels diferents regnes. Va ser llavors quan ho va veure: la Terra ja era feliç! Per fi havia aconseguit que la gent d'aquell lloc estigués molt millor. Això sí, ara que tenim la sort d'aquell lloc tan positiu, ho hem de conservar entre tots i en equip!

Pseudònim: CRISPETES